

ΥΜΝΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΑΛΩΣΕΙ

ΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΤΗ ΚΘ' ΜΑΪΟΥ ΗΜΕΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΚΑΙ ΩΡΑ Β' ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ (10 1) 2 π, μ,).

Α' ΚΑΙ Β' ΣΤΑΣΙΣ

ΩΝ Η ΑΚΡΟΣΤΙΚΙΣ

Ω ΠΟΛΙ ΘΕΣΠΕΣΙΑ Η ΔΟΞΑ ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΥ ΣΟΥ ΕΔΥ ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τύποις Πραξιτέλους.

ΥΜΝΟΣ

ΕΠΙ ΤΗ ΑΛΩΣΕΙ

ΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΓΓΛΗΝΩΝ

ΓΕΝΟΜΕΝΗ ΤΗ ΚΘ' ΜΑΪΟΥ ΗΜΕΡΑ ΤΡΙΤΗ
ΚΑΙ ΩΡΑ Β' ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ (10 1)2 π. μ.)

Α' ΚΑΙ Β' ΣΤΑΣΙΣ
ΩΝ Η ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ

Ω ΠΟΛΙ ΘΕΣΠΕΣΙΑ Η ΔΟΣΑ ΤΩΝ
ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΟΥ ΣΟΥ ΕΔΥ ΤΟ ΚΑΛΛΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Τύποις Πραξιτέλους.

ΧΑΙΡΕ, ΙΝΔΑΛΜΑ ΜΟΥ,
 Η ΠΑΜΦΑΗΣ ΜΟΡΦΗ ΣΟΥ
 ΑΥΓΑΖΕΙ ΠΑΝ ΤΟ ΕΘΝΟΣ.

ΕΛΛΗΝΕΣ,

Εἰς ἀνάμνησιν τῆς φοβερᾶς τραγῳδίας τοῦ
 1453, τῆς ἀλώσεως τῆς Κων)πόλεως ὑπὸ τῶν
 βαρβάρων Ἀγαρηῶν, νομίζομεν, ὅτι πρέπει
 ἐφεξῆς νὰ τελεῖται τῇ 29 Μαΐου θρησκευτικὴ
 τελετὴ ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις εἰς μνημόσυνον
 τοῦ δειμνήστου Ἀυτοκράτορος Κωνσταντίνου
 τοῦ ΙΑ' μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ ὑπὲρ τῆς Ἑλλη-
 νικῆς ἰδέας πεσόντων.

Ἡ ἀρετὴ τῶν ἡρώων ἐκείνων τῶν ἀποθα-
 νόντων ἐπὶ τῶν ἐπάλλξεων τῆς βασιλευούσης,
 ἃς ἐξάψη τὴν φαντασίαν καὶ διαθερμάνῃ τὸ
 φρόνημα ἡμῶν πρὸς πᾶν γενναῖον καὶ ὕψηλόν.
 Φυλάξωμεν μετὰ ζήλου τὰ πάτρια καὶ ἀπο-
 θάνωμεν ἐν ἀνάγκῃ ὑπὲρ πίστεως καὶ πατριδος.

Φύγωμεν τὴν δλεθρίαν ἐπίδρασιν τοῦ ψευ-
 δοπολιτισμοῦ, τῆς δυσειδοῦς ἀλλ' ἐπιμυθιω-
 μένης ταύτης γραίας, ἥτις μαραινει καὶ ἐκρι-
 ζώνει πᾶν αἶσθημα εὐγενές

Τὸ ἡμέτερον ἔθνος τὸ βαπτισθὲν εἰς ποτα-
μοὺς αἱμάτων καὶ ὡς φοῖνιξ ἐκ τῆς τέφρας
ἐξανθήσαν μόνον διὰ τῆς πολυμόχθου πάλιν
ἀρετῆς θὰ ἀνυψωθῆ.

Διὰ τῆς ἠθικῆς ταύτης δυνάμεως καὶ τοῦ
δαιμονίου ἐλληνικοῦ πνεύματος οὐ μόνον τὴν
πόλιν τῶν δνείρων θὰ καταλάβῃ ἐξελαῦνον
τοὺς λυμεῶνας, ἀλλὰ καὶ συμπάσης τῆς Ἀ-
νατολῆς θὰ κυριαρχήσῃ καὶ ὑπὲρ πάντα τῆς γῆς
τὰ ἔθνη θὰ δοξασθῆ.

Χαίρετε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Χ ΜΠΕΚΙΑΡΗΣ

Ἐν Ἀθήναις.

Υ Μ Ν Ο Σ

ΕΠΙ ΤΗ ΑΛΩΣΕΙ

ΤΗΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Κατὰ τὸ « Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ. »

Ω ώραία πόλις, λαιρευτὴ μου πατρίς
ποῦ τὸ κάλλος σου τὸ ἀζροητον ἔδυσεν;
ὦ ὀδύνης τῆς ἐμῆς τῆς φοβεράς!

Π πρῶταί σοι ἔθνος εὐσεβὲς καὶ σεπτόν,
ἀνελθεῖν ἐπὶ στανροῦ ὡς ὁ Κύριος
ὁ Δεσπότης καὶ Σωτὴρ ἡμῶν Χριστός.

Ὁ Ἀντίχριστός εἰ, ἀσελγῆς καὶ φονεὺς,
ὡς προεῖπεν ὁ Χριστὸς μυσαρῳάτατε,
καὶ ἐμόλυνας τὸ γένος τῶν βροτιῶν.

Λαμιῶν, παιῶλες οἰστροπλήξ Ἰσμαῖλ,
ἀληθῶς ἐξέθρασέ σε, ὀλέθριε,
ὁ ἀκόριστος ὁ Ἄδης ἐφ' ἡμᾶς.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, πῶς ἐποίησά ἐχθροῦ
τὰς βασάνους τὰς πικρὰς καὶ τὰ τραύματα
καὶ τὰς ὕβρεις ἃς τοξεύει κατὰ σοῦ;

Θερμουργῶς κηρύττει Κωνσταντῖνος στρατῷ
τὸν ἀγῶνα ὑπὲρ πίστεως θέμενος
καὶ πατριδος καὶ οἰκειῶν προσφιλῶν.

Ἐκ τοῦ Ἄδου, Σῶτερ, εἰς τὴν γῆν ἀταβὰς
τὸν ἰὸν εἰς τὴν Ἀσίαν ἐξήμεσεν
ὁ οὐνόωνμος τῆς πίστεως ἐχθρὸς.

Σὺ προσγίγνῃς ψεύδους γιγονῶς, μαρφέ,
θεῖαν γίγειν τεῦ ἀνθρώπου ἰοτριβλασας

ἀμαθέστατε καμῆλων ὀδηγέ.

Πικρογόνους θρήνους ἐπὶ σὲ βασιλῆς
θρηνηθεῖ ὁ βασιλεὺς σου τὸ ὕστατον
προσρρωνῶν σοι χαῖρε πόλις Βυζαντίς.

Ἐξ Ἀράβων χώρας ὑπουργὸς Σατανᾶ
ἀπεστάλη ὁ τῆς Ἄγαθ ἀπόγονος
πολεμῆσων Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ.

Συγκλονεῖται πᾶσα τῆς Ἐώας ἡ γῆ
τῆς κολίσεως τοῦ δαίμονα; βλέπτουσι
ἐρχομένους μετὰ λύσεως κατ' αὐτῆς;

Ἰοβόλε ὄφι πονηρὸ καὶ μωρὸ
τί παθῶν τὸν Ζωοδότην ἐμίσησα;
καὶ ἐδίωξας τὸ ποίμνιον α' τοῦ;

Ἀλεξάνδρον Πόλι, τηλαυγέστατον φῶς,
εὐκλεῶν Πατριαρχῶν Θρόνε ἐνδοξε
ἀπεσβέσθης τῆ πνοῇ τοῦ Ἰσμαῖλ.

Ἡ μακρὰ δουλεία, ἢ σκληρὰ τυρανίς
γενναιότατα φρονήματα ἔφθειραν
ἐταπείνωσαν δὲ γένος ἰδυγενές.

Δαιμονόπληκτός εἰ, αἰμοβόρε λαέ,
οὐ γὰρ γέγονας ἐχθρὸς ὁ ἀπαίσιος
τῶν Ἑλλήνων καὶ παντάνακτος Χριστοῦ.

Ὁ ἀστράπτων κάλλει λαμπροφόρος ναὸς
ζοφερὸς καὶ τεθλιμμένος νῦν φαίνεται
δουλοσύνην τὴν ἐμὴν πικρῶς θρηγῶν.

Ξένη γῆ ξενίζει Βυζαντίου σοφοὺς
οἱ λαοὺς τοὺς ἐσπερλοὺς φωτίζουσι
τὴν ἀχλὺν διασκεδάζοντες αὐτῶν.

Ἀληθῶς ὁ Μίγας τῆς Ἐφέσου φωστὴρ
ἀνεδείχθη Ἱεράρχης ὑπέρμαχος
καὶ θερμότητος πατρῶων ζηλωτής.

Ὡ ἡμέρα Τρίτη, ὀδυρμῶν καὶ κλαυθμῶν
ἀποφράδα σὲ νομιζομεν ἅπαντες

ἔφυς ἀπαρχὴ τῶν λυπηρῶν.

Νῦν καλύπτει πάσαν τῶν Ἑλλήνων τὴν γῆν
καὶ ὁ ἥλιος εἰς οὐσίον πορεύεται
ζωηφόρος ἐξ αὐτῆς ἀνατελῶν.

Ἐκκλησία θεία, ἄγιέ μου Ναέ,
μικρὸν ἔτι εἰς τοὺς κόλπους σου δέχεσαι
Βασιλέα καὶ λαὸν πολυπαθῆ.

Λειτουργοὶ ὑψίστου τελευταίας εὐχὰς
ἀναπίμπουσιν ὁ δ' ἄναξ προσέρχεται
δοῦναι πᾶσι τελευταῖον ὄσπασμόν.

Λίσσον λύπην λόγε, Κοισιαντίνος φωνεῖ,
τῆς καρδίας τῆς ἐμῆς ἦν περ μάχαιρα
διελθοῦσα ἐτραυμάτισε δεινῶς.

Ἡ μεγάλη Πόλις, ἢ χαρὰ καὶ ἐλπίς
τῶν βαρβάρων λεία γίνεται σήμερον
Θρήνει ἔθνος τοῖς παιδίστοις ὀδυρμοῖς.

Νῦν ἰπίστη ὥρα θυμοσθόρων κακῶν
τὰ δὲ ἄθη καὶ τὰ δένδρα μαραινόνται

καὶ ἡ φύσις πᾶσα κλαίει καὶ θρηνεῖ.

Δόξα Πατρὶ.

Ὡ Τριάς Ἁγία, ἐνιαλί Μονάς,
Κωνσταντίνον Βασιλέα ἀνάπανσον
ὡς καὶ πάντας τοὺς πεσόνας σὺν αὐτῷ.

Καὶ νῦν.

Νεῦσον, ὦ Παρθένε, Θεοτόκε ἀγνή,
ἰκεσίαις θερμοτάταις καὶ ρῦσαι με
ἐκ τῆς λύμης τῶν σαπρῶν Ἀγαρηνῶν.

Ἡ μικρὰ συναπτὴ.

ΣΤΑΣΙΣ Β. Πρὸς τὸ Ἄξιόν ἐστι.

Πάνσεπτε ναὲ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ
Ὁσομαί σε πάλιν λαμπόμενον
Ἐπὶ φέγγους τῆς θεοσεκείας τοῦ Χριστοῦ.

Σῶσόν με Θεέ, ἐκ τοῦ γάσματος τῆς Ἀραβίας,
Ὅπερ δολοφόνος ἐπάρατος
Ἐπὶ δαίμονας ἐξύφανεν αἰσχυρῶς.

Ἐδὸν ἡ λαμπρὰ καὶ ἀνθοῖσα Κωνσταντίνου
Δεῦτε ἐγκαρδίως περὶ θύσωμεν (Πόλις
Ἐπὶ γυμνὸν ἄδοντες ἐξόδιον αὐτῆ.

Τέρας εἶδεχθὲς πῶς κατέχεις οὐ τὴν ἑλληνίδα,
Ὁ θρασὺς ὁ κλέπιης καὶ βάνανσος
Καὶ τὸ σίγμα τῆς βροτείας γενεᾶς;

Δόξα Πατρὶ.

Ἐναρχε Τριάς. Συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα,
Λύκοις τοὺς λυσσώδεις ἀπέλασον
Λαοφθόρους, λοιμικούς, θεοστυγεῖς

Καὶ νῦν.

Ὁλη τῆ ψυχῆ τῆ καρδία καὶ τῆ διανοία
Σὲ παρακαλῶ, Ἐπειάρθενε,
Κακουργίας με ἀπάλλαξον ταχύ.

Ἡ μικρὰ συναπτὴ.

Εἶτα ἄρχεται ἡ Γ' ΣΤΑΣΙΣ κατ' ἀλφάβητον
πρὸς τὸ « Αἱ γενεαὶ πᾶσαι. »

Ἀσωμεν τῇ Πόλει, ὧ παῖδες τῶν Ἑλλήνων
ἐπιταφίους ὕμνους.

Βεβηλοῖ, Χριστέ μου, τὸ σέμνωμα τοῦ Γένους
Ἀγαρηνῶν ἡ σπεῖρα.

Γεννάδιε ἔθναρχα ὀδήγησον τὸ ἔθνος
εἰς ἀσφαλῆ λιμένα.

Δικέφαλος πατεῖται, τὸ σῆμα ἀνυψοῦται
μιαυφονίας σιάζον.

Ἐκλαιεν ὁ Ἄναξ ὄρων τῆς Βεπιλλίδος
τὴν ὀλεθρίαν μοῖραν.

Ζῶν ἐγὼ ὑπάρχω τῆς πόλεως πεσοῦσης
ὁ τάλας αὐτοκράτωρ.

Ἡ αἰωνία πόλις ἔπεισεν εἰς χεῖρας
λαῶν τῶν παρανόμων.

Θρηνῶ σου τὴν δουλείαν τετιμημένον Γένος
ἦν ὀυσμενεῖς παρέσχον.

Ἴδεῖν αἰχμαλωσίαν πατρίδος φιλοσόφου
οὐ φέρω, Κύριέ μου.

Κωνσταντῖνος πίπτει Βυζάντιον δουλοῦται
ὦ φρίκη! ὦ δόδυνη!

Λυσσῶσαι τούρκων σίφη. ὀρῶνται ἀγρίως
οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Μιάνουσι, Θεέ μου, δαιμόνων λεγεῶνες
τὸ θαῦμα τῶν αἰώνων.

Νοεραὶ δυνάμεις ἐξέστησαν ἰδοῦσαι
θεομανῆ ἀγέλην.

Ξένος ἦχος πέλει τοῦ Ἄραβος Μωάμεθ
ἀπὸ Δωρίου μέλους.

Οὐράνιος Σοφία, αἰθέριόν μου κάλλος
πῶς σκότος σὲ καλύπτει;

Παγκάλου Παρθενῶνος ἡ παῖς ἡ ἑξαισία,
παρηγορίαν δός μοι.

Ραίνουσι δακρύοις μετὰ τοῦ Γενναδίου
τὸν εὐανθῆ λειμῶνα.

Στεναγμοὶ καὶ γόοι ἀπὸ φθῶν ἠχοῦσιν
εἰς οὐρανίους θόλους.

Τιτρώσκομαι τὰ σπλάγχνα πικρῶς βαρυστενάζω
τοῦ ἔθνους δούλου ὄντος.

Ἵμνεῖτε καὶ θρηνεῖτε τέκνα τῆς Ἑλλάδος
τὴν ὄστυχῆ μητέρα.

Φωτοβόλον ἄσιρον
τὸ σύμβολον τῆς νίκης
σὺ τῶν Ἑλλήνων ἴσθι.

Χαῖρε, Ἰδαλμά μου
ἡ παμφαῆς μορφῆ σου
εὐγάζει πᾶν τὸ Γένος

Ψαλοῦμέν σοι παιᾶνας,
ὦ χαρᾶς ἐκείνης!
ἡγαπημένη Πόλις

*Ω Θεομήτορ σπεῦσον
τὰ τέκνα σου λυτρώσαι
τοῦ μοχθηροῦ τυράννου.

Δόξα Πατρί,

Ἀνάστησον τὸ Γένος
Τριᾶς Ὑπεραγία
ἐκ τοῦ ζοφώδους τάφου.

Καὶ νῦν.

*Ω λύτερα τῶν πόνων
διάλυσον τὸ πένθος
πολυπαθῶς ἱκέτου

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ ΘΑΡΣΕΙΤΕ
ΤΟ ΑΘΛΟΝ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΥΜΙΝ Η ΠΟΛΙΣ ΕΣΤΑΙ.

Εἴτα ἀναγινώσκοντι αἱ κατάλληλοι εἰς τὸ

ΥΜΝΟΣ ΕΞΟΔΙΟΣ

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἦχος πλ. α'

ΑΝΑΣΣΑ πρὸς δὲ προστρέχομεν τὴν τοῦ
Θεοῦ Μητέρα ἡμεῖς οἱ αἰχμάλωτοι, ὅπως λυ-
τρώσῃς πολυστενάκιον τυραννίδος καὶ ἀπαρα-
μυθίτου πένθους. Ἴδε θέαμα ἀσυνείατον, πο-
λυδύονον δουλείαν, ἣν Ἀγαθηνοὶ σκληρῶς
ἐπέβαλον. Ἴδε τὰς ἀπαύστους ροὰς τῶν πι-
κρῶν δακρῶν, δι' ὧν σπένδομεν χοῆς τῇ προσ-

SISMANOGGIO
VERO